

den Erfaring, Dommerne havde haft, fandt de det tilraadeligt, at der udkom en Lov med en Bestemmelse som den omtalte, fordi unge Mennesker mange Gange blev forførte af Mennesker, der vare meget slettere end de selv. Forføreren gif fri for Straf; men den Forførte, der havde handlet i Ungdoms Ubesindighed, i en Alder, da han ikke havde lært at bruge sin Fornuft til sund Eftertanke, og derved var bragt ind paa Forvildsens Bane, skulde nu bære paa en saadan Stemple og have Sort paa Hvidt for den i en Bog, som han var nødt til at vise frem hele Livet igjennem. Det vilde, mente Dommerne, være en Hindring for hans Omvendelse, at han saaledes var stempet i Medborgeres Omdømme. Jeg tror heller ikke, at der er nogen Nødvendighed for en saadan Paategning i Vandrings- eller Opholds- eller Skudsmaalsbogen, hvad man nu vil kalde den; thi er Bogen i Orden, er den ført saaledes, som den bør være, saa at det kan bevises, at Vedkommende har opholdt sig til den og den Tid paa det og det Sted, vil der ogsaa kunne staffles Oplysning om, hvorledes han har opført sig paa de forskjellige Steder. Man kan vel sige, at saa kunde han komme til at lide Arrest i længere Tid, indtil de fornødne Oplysninger kunde indhentes; men hvis Nogen af os skulde komme i et saadant Tilfælde, — Vor Herre bevare os derfra! — vilde vi vist hellere lide en saadan personlig Tvang en kort Tid end biere et saadant Vidnesbyrd omkring hele Livet igjennem. — Dette er Aarsagen til, at jeg har tilladt mig et afvigende Votum med Hensyn til § 8 i nærværende Lovforslag.

Justitsministeren (Klein): Som den ærede Drøfserer udtalte, ere de Vandringsforslag, som Udvalget har stillet til det Alfinit af Lovforslaget, der nu er under Forhandling, ikke af nogen særdeles væsentlig eller indgribende Natur. Jeg skal derfor heller ikke nu paa dette Punkt af Forhandlingen komme nærmere ind paa den i alt Fald tilfyneladende mere principielle Uoverensstemmelse, der maatte være tilfede imellem Udvalget og Justitsministeren, hvad et andet Hovedpunkt i dette Lovforslag angaar. Heller ikke skal jeg berøre de Udtalelser i Udvalgets Betænkning, som maatte ellers kunde give nogen Anledning til nogle Bemærkninger fra min Side. Hvad de foreliggende Vandringsforslag angaar, da er der jo en Del af dem, som maa betragtes som Redaktionsændringer, hvilket navnlig gjælder om Vandringsforslagene under Nr. 1 a, 2, 3, 4, 7, 8, 20 og efter min Mening ogsaa om Forslaget under Nr. 22. Der er nogle af disse Redaktionsændringer, som jeg maa finde heldige, og som jeg med Fornøjelse slutter mig til, og der er andre, om hvilke det forekommer mig at være noget tvivlsomt, hvorvidt der egentlig vindes Noget ved dem, men det er en Sag, som jeg ikke tillægger videre Betydning. Jeg anser navnlig den Forandring, som er foreslaet

med Hensyn til det tredie Stykke af § 4, for at være heldig. Vel forekommer det mig, at det ikke kan misforstaaes, at der kun er Spørgsmaal om Ublændinge, som paa den Tid, da denne Lov træder i Kraft, opholde sig her i Landet, men jeg erkjender, at det i alt Fald fremhæves tydeligere paa den Maade, som er foreslaet af Udvalget, hvorhos der jo uegtelig kan være Ublændinge, som have Ophold her i Landet paa den Tid, da Loven træder i Kraft, men som ikke ere i Besiddelse netop af den Art af Legitimationspapirer, som nævnes i Lovforslaget. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 1. Ltr. b angaar, da skal jeg ikke modsætte mig dette, uagtet det forekommer mig, at man ikke kan benægte Muligheden af, at en Ublænding maatte kunne legitimere sig paa en Maade, som maatte findes fuldstændig fyldestgjørende for vedkommende Politiværighed, uagtet han ikke netop var i Besiddelse af Attest eller Legitimationspapirer, udstedte af en fremmed Værighed; jeg vil indrømme, at dette maa betragtes som Undtagelsestilfælde, og forsaavidt har jeg heller ikke noget Væsentligt mod, at man indskrænker sig til at fordrø den offentlige Myndigheds Erklæring. — Vandringsforslaget under Nr. 6 til § 4, som gaar ud paa, at der om Opholdsbogens Udfærdigelse skal gives Legitimationspapirerne Paategning, anser jeg for at være heldigt. Den Grund, som Udvalget har anført for Forslaget, nemlig, at man i modsat Fald kunde være udsat for, at den paagjældende Person kunde erholde flere Opholdsbøger udfærdigede paa eengang, er vistnok rigtig. — Forslaget under Nr. 8 — og der er et senere Vandringsforslag, nemlig det under Nr. 11, som gaar i samme Retning — gaar jo ud paa, at i Stedet for, at det hedder i Lovforslaget, at den Paagjældende under visse Omstændigheder kan ubvises af Landet, skulde det hedde, at han skal udsendes eller ubvises af Landet. Det antages nemlig, at Bestemmelsen ellers vilde være noget vag, idet der ellers ikke vilde være tilstrækkelig Veiledning og Instruktion for Politimesteren med Hensyn til, i hvilke Tilfælde han skulde lade Bestemmelsen komme til Anvendelse. Mig forekommer det nu, at man paa dette Omraade alligevel ikke kan undgaa i Gjærningen at overlade Afgjørelsen til den paagjældende Politiværigheds Konduite, og jeg betvivler heller ikke, at man vilde kunne gjøre dette. At jeg har Ret i denne min Opfattelse, at det dog tilsidt kommer an paa den enkelte Politimesters Konduite, forekommer det mig tiensynlig fremgaar af den Tilføjelse, som Udvalget, efterat have forandret Ordet „kan“ til „skal“, har anset det nødvendigt at gjøre. Naar det nemlig siges, at Vedkommende skal ubvises, men at Politimesteren dog kan undlade det i visse Tilfælde, saa ser jeg ikke rettere, end at det i Virkeligheden kommer til at bero paa Politimesterens fornuftige Skjøn og afgjøres under Ansvar for ham i det